

ЕВРОПЕЙСКА
КОМИСИЯ

Брюксел, 6.6.2013
COM(2013) 338 final

2013/0177 (NLE)

Предложение за

РЕШЕНИЕ НА СЪВЕТА

за упълномощаване на Австрия и Малта да се присъединят, в интерес на Европейския съюз, към Хагската конвенция от 15 ноември 1965 г. за връчване в чужбина на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела

ОБЯСНИТЕЛЕН МЕМОРАНДУМ

1. КОНТЕКСТ НА ПРЕДЛОЖЕНИЕТО

1.1. Цел на предложението

Хагската конвенция от 15 ноември 1965 г. за връчване в чужбина на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела (наричана по-нататък „Хагската конвенция за връчването“) предвижда начините за предаване, които следва да се използват, когато съдебен или извънсъдебен документ трябва да бъде предаден от една страна по конвенцията на друга страна по конвенцията, за да бъде връчен на нейна територия. Хагската конвенция за връчването опростява начина на предаване на съдебни и извънсъдебни документи. Основният начин за предаване, вместо по консулски и дипломатически пътища, е посредством централен орган, който връчва документите или предприема действия те да бъдат връчени. Конвенцията също така предвижда няколко алтернативни начина на предаване (напр. по пощата). Тя също така има за цел да създаде система, която, доколкото е възможно, действително уведомява съответно получателя за документа, който трябва да се връчи, за да може да организира защитата си. Освен това конвенцията улеснява доказването, че връчването в чужбина е извършено, посредством удостоверения, които се съдържат в уеднаквен образец-формуляр.

Хагската конвенция за връчването попада в сферата на изключителната външна компетентност на Европейския съюз след приемането на вътрешните правила на Съюза относно връчването на документи, които се съдържат в Регламент (ЕО) № 1348/2000 на Съвета, отменен с Регламент (ЕО) № 1393/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 13 ноември 2007 г. относно връчване в държавите членки на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела („връчване на документи“) и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1348/2000 на Съвета¹. Следователно държавите членки не могат да сключват Хагската конвенция за връчването, без да са упълномощени за това.

24 държави членки са се присъединили към Хагската конвенция за връчването преди приемането на законодателството на ЕС. Останалите държави членки, които трябва да бъдат упълномощени да се присъединят към конвенцията, са Австрия и Малта².

Поради това Комисията предлага Съветът да упълномощи Австрия и Малта да се присъединят към Хагската конвенция за връчването в интерес на Европейския съюз. В Конвенцията не съществува клауза, позволяваща на самия ЕС да се присъедини.

¹ Регламент (ЕО) № 1393/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 13 ноември 2007 г. относно връчване в държавите членки на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела („връчване на документи“) и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1348/2000 на Съвета (ОВ L 324, 10.12.2007 г., стр. 79).

² Малта вече депозира своя документ за присъединяване, без да е упълномощена за това и Комисията предприе необходимите мерки. След присъединяването си, на 1 август 2012 г. Малта направи следната декларация: „Малта декларира, че нейното присъединяване към конвенцията ще влезе в сила едва след приключване на процедурите, отнасящи се до споменатото присъединяване, в рамките на Европейския съюз и, по-специално след приемането на решение на Съвета за упълномощаване на Малта да се присъедини към тази конвенция. След приемането на това решение Малта ще уведоми депозитара за датата, от която тази конвенция ще започне да се прилага за Малта“ (декларацията се публикува на уебсайта на Хагската конференция по международно частно право http://www.hcch.net/index_en.php?act=status.comment&csid=1101&disp=eif).

1.2. Значение на присъединяването към Хагската конвенция за връчването

Хагската конвенция за връчването, с която се подобрява предаването на съдебни и извънсъдебни документи в чужбина, е особено важна за Европейския съюз и неговите държави членки, тъй като тя улеснява съдебното сътрудничество при трансгранични съдебни спорове в отношенията с трети държави, страни по конвенцията. Конвенцията е ратифицирана от значителен брой държави, като към момента договарящите държави са 67.

Австрия и Малта изразиха своя интерес за присъединяване към Хагската конвенция за връчването.

Тяхното присъединяване към конвенцията ще съответства на ангажимента, поет от ЕС, когато стана член на Хагската конференция през 2007 г., да се присъедини към инструментите на Хагската конференция по международно частно право, които представляват интерес за него.

Освен това във външните си отношения ЕС насърчава присъединяването на трети държави към Хагската конвенция за връчването като ефективна и надеждна система за връчване на съдебни и извънсъдебни документи. В съответствие с този подход би било логично всички държави членки на ЕС да са договарящи страни по конвенцията.

2. РЕЗУЛТАТИ ОТ КОНСУЛТАЦИИТЕ СЪС ЗАИНТЕРЕСОВАНИТЕ СТРАНИ И ОЦЕНКИ НА ВЪЗДЕЙСТВИЕТО

В съответната работна група в Съвета Австрия и Малта потвърдиха интереса си за присъединяване към Хагската конвенция за връчването. Постоянното бюро на Хагската конференция по международно частно право съобщи, че трети държави, които са страни по конвенцията, са изразили интерес от разширяването на обхвата на конвенцията, за да включи всички държави членки на ЕС.

3. ПРАВНИ ЕЛЕМЕНТИ НА ПРЕДЛОЖЕНИЕТО

3.1. Компетентност на ЕС във връзка с Хагската конвенция за връчването

В съответствие с член 3, параграф 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз, както и със съдебната практика³ на Съда на Европейския съюз въпросът за връчването на съдебни и извънсъдебни документи попада в сферата на изключителната външна компетентност на Европейския съюз поради приемането на вътрешно законодателство на Съюза чрез Регламент (ЕО) № 1393/2007 относно връчване в държавите членки на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела. Държавите членки следователно няма да имат повече право да поемат задължения спрямо трети държави, които засягат тези правила.

По-специално, член 3, параграф 2 от ДФЕС предвижда, че Съюзът разполага с изключителна компетентност за сключване на международни споразумения, доколкото сключването им може да засегне общите правила или да промени техния обхват. Съгласно това правило, в съответствие със съдебната практика, дадено споразумение попада в рамките на изключителната компетентност на ЕС, когато може да се покаже, че предметът на споразумението попада в обхвата на вътрешните общи правила или в

³ Становище 1/03 на Съда от 7 февруари 2006 г. относно компетентността на Общността да сключи новата Конвенция от Лугано относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, Сборник на съдебната практика за 2006 г., стр. I-01145.

област, която вече е обхваната в значителна степен от тези правила, или са приети правила в области извън общите политики и, по-специално в области, в които съществуват мерки за хармонизиране, независимо дали е налице противоречие между тези общи правила и споразумението.

Регламент (ЕО) № 1393/2007 се прилага за граждански и търговски дела, по които за връчването на съдебен или извънсъдебен документ е необходимо предаването му от една държава членка в друга. Правомощия да предават и получават документи имат определените от държавите членки органи. Регламентът създава система, която е сходна със системата, предвидена в Хагската конвенция за връчването, и следователно предметът на Хагската конвенция за връчването несъмнено попада в обхвата на вътрешното законодателство на ЕС. Следователно Европейският съюз има изключителна компетентност по отношение на Хагската конвенция за връчването.

Освен това Европейският съюз вече упражни своята външна компетентност по въпросите на връчването на документи чрез сключването на международно споразумение с Дания за връчване на документи⁴.

3.2. Упълномощаване на държавите членки

Тъй като в Хагската конвенция за връчването няма клауза за регионалните икономически организации, не е възможно Европейският съюз да стане договаряща страна по тази конвенция. Следователно необходимо е ЕС да упражни своите правомощия чрез държавите членки и да упълномощи съответните държави членки да се присъединят към Хагската конвенция за връчването в интерес на Съюза. Съществуват редица прецеденти в областта на гражданското правосъдие, като последният се илюстрира с Решение 2008/431/ЕО на Съвета за упълномощаване на определени държави членки да ратифицират или да се присъединят, в интерес на Европейската общност, към Хагската конвенция от 1996 година за компетентността, приложимото право, признаването, изпълнението и сътрудничеството във връзка с родителската отговорност и мерките за закрила на децата, и за упълномощаване на определени държави членки да направят декларация относно прилагането на съответните вътрешни норми на общностното право⁵.

Хагската конвенция за връчването предвижда възможност договарящите страни да направят декларации по отношение на някои нейни разпоредби, напр. член 8, алинея 2, член 10, член 15, алинея 2, член 16, алинея 3. Държавите членки на ЕС, договарящи страни по конвенцията, са направили различни декларации. Не е следвана една и съща схема: напр. редица държави членки са направили декларация относно член 8, алинея 2, с която на дипломатическите и консулските представителства се признава правомощието да връчват документи само на своите собствени граждани, докато някои други са възразили само срещу начините на предаване, предвидени в член 10. Декларациите по член 16, алинея 3 относно молбата за освобождаване се различават, напр. що се отнася до срока за попълване на молбата. В този контекст не е подходящо от съответните държави членки да се изисква да уеднаквят своите декларации, ако има такива. В заключение, когато се присъединяват към конвенцията съответните държави членки следва да могат да правят всички декларации, допустими съгласно нейните разпоредби, които те считат за необходими. Текстът на тези декларации обаче следва да бъде приложен към решението на Съвета.

⁴ Споразумение между Европейската общност и Кралство Дания относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 299, 16.11.2005 г., стр. 62).

⁵ ОВ L 151, 11.6.2008 г., стр. 36.

Предложение за

РЕШЕНИЕ НА СЪВЕТА

за упълномощаване на Австрия и Малта да се присъединят, в интерес на Европейския съюз, към Хагската конвенция от 15 ноември 1965 г. за връчване в чужбина на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела

СЪВЕТАТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взе предвид Договора за функционирането на Европейския съюз, и по-специално член 81, параграф 2 и член 218, параграф 6, буква а) от него,

като взе предвид предложението на Европейската комисия,

като взе предвид одобрението на Европейския парламент⁶,

като има предвид, че:

- (1) Хагската конвенция от 15 ноември 1965 г. за връчване в чужбина на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела (наричана по-нататък „Хагската конвенция за връчването“) опростява начините за предаване на съдебни и извънсъдебни документи между договарящите държави. По този начин тя улеснява съдебното сътрудничество при трансгранични граждански и търговски съдебни спорове. Хагската конвенция за връчването е ратифицирана от значителен брой държави в световен мащаб. Насърчаването на трети държави да се присъединят към Хагската конвенция за връчването е част от външната политика на ЕС в областта на гражданското правосъдие.
- (2) Европейският съюз има изключителна външна компетентност по отношение на Хагската конвенция за връчването, доколкото разпоредбите ѝ засягат правилата, установени в Регламент (ЕО) № 1393/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 13 ноември 2007 г. относно връчване в държавите членки на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела („връчване на документи“) и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1348/2000 на Съвета⁷.
- (3) Хагската конвенция за връчването не е отворена за участие от страна на регионални организации. В резултат на това Европейският съюз не може да се присъедини към конвенцията.
- (4) Като се има предвид, че Хагската конвенция за връчването е важна за интересите на Европейския съюз, Съветът следва да упълномощи държавите членки, които не са станали страни по Хагската конвенция за връчването преди приемането на законодателството на ЕС, да се присъединят към нея в интерес на Европейския съюз в съответствие с условията, определени в настоящото решение. Държавите членки, адресати на настоящото решение, са Австрия и Малта.

⁶ ОВ С [...], [...] г., стр. [...].

⁷ ОВ L 324, 10.12.2007 г., стр. 79.

- (5) Хагската конвенция за връчването предвижда възможност договарящите страни да направят декларации по отношение на някои от нейните разпоредби. Съответно Австрия и Малта, когато се присъединяват към конвенцията, следва да направят всички декларации, позволени съгласно нейните разпоредби, които те считат за необходими. Текстът на тези декларации следва да бъде приложен към настоящото решение.
- (6) Обединеното кралство и Ирландия са обвързани по Регламент (ЕО) № 1393/2007 на Европейския парламент и на Съвета относно връчване в държавите членки на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела („връчване на документи“) и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1348/2000 на Съвета⁸, и следователно участват в приемането на настоящото решение.
- (7) В съответствие с членове 1 и 2 от Протокол № 22 относно позицията на Дания, приложен към Договора за Европейския съюз и към Договора за функционирането на Европейския съюз, Дания не участва в приемането на настоящото решение и не е обвързана от него, нито от неговото прилагане,

ПРИЕ НАСТОЯЩОТО РЕШЕНИЕ:

Член 1

1. Без да се засягат правомощията на Европейския съюз, Австрия и Малта се присъединяват към Хагската конвенция от 15 ноември 1965 г. за връчване в чужбина на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела в интерес на Европейския съюз.
2. Текстът на Хагската конвенция за връчването се съдържа в приложение I към настоящото решение.

Член 2

1. Когато се присъединяват към Хагската конвенция за връчването, Австрия и Малта следва да направят всички подходящи декларации, позволени съгласно разпоредбите на Конвенцията.
2. Текстът на декларациите е приложен към настоящото решение като приложение II.

Член 3

1. Заинтересованите държави членки предприемат необходимите действия за депозиране на своите инструменти за присъединяване към Хагската конвенция за връчването в разумен срок и по възможност до 31 декември 2014 г.
2. Заинтересованите държави членки информират Съвета и Комисията преди 1 юли 2014 г. за очакваната дата на приключване на своите процедури за присъединяване.

Член 4

Настоящото решение влиза в сила на деня след деня на публикуването му в *Официален вестник на Европейския съюз*.

Член 5

⁸ ОВ L 324, 10.12.2007 г., стр. 79.

Когато се присъединяват към Хагската конвенция за връчването, Австрия и Малта информират Постоянното бюро на Хагската конференция по международно частно право в писмен вид, че присъединяването е осъществено в съответствие с настоящото решение.

Член 6

Адресати на настоящото решение са Австрия и Малта в съответствие с Договорите.

Съставено в Брюксел на [...] година.

*За Съвета
Председател*

ПРИЛОЖЕНИЕ I

КОНВЕНЦИЯ ЗА ВРЪЧВАНЕ В ЧУЖБИНА НА СЪДЕБНИ И ИЗВЪНСЪДЕБНИ ДОКУМЕНТИ ПО ГРАЖДАНСКИ ИЛИ ТЪРГОВСКИ ДЕЛА

(Сключена на 15 ноември 1965 г.)

Държавите, подписали тази конвенция,

желаейки да създадат подходящи способи, за да могат съдебните или извънсъдебните актове, които трябва да бъдат връчени в чужбина, да се предадат на техните адресати своевременно,

загрижени за подобряване на взаимната правна помощ в тази област чрез опростяване и ускоряване на процедурата,

решиха да сключат за постигането на тези цели конвенция и се споразумяха за следното:

Член 1

Тази конвенция се прилага по граждански или търговски дела във всички случаи, когато един съдебен или извънсъдебен акт трябва да бъде изпратен в чужбина, за да бъде връчен.

Конвенцията не се прилага, когато адресът на получателя е неизвестен.

ГЛАВА I — СЪДЕБНИ АКТОВЕ

Член 2

Всяка договаряща държава определя централен орган, който поема в съответствие с чл. 3 до 6 задължението да получава и дава ход на молбите за връчване, подадени от друга договаряща държава.

Централният орган се организира в съответствие с вътрешното законодателство на договарящата държава.

Член 3

Органът или компетентното съдебно длъжностно лице, в съответствие със законите на държавата, където са изготвени документите, отправя до централния орган на замолената държава молба, съответстваща на образца-формуляр, приложен към тази конвенция, без да е необходима легализация на отделните документи или друга подобна процедура.

Акът, който трябва да бъде връчен, или копие от него се прилага към молбата. Молбата и актът се изготвят в два екземпляра.

Член 4

Ако централният орган прецени, че не са спазени разпоредбите на тази конвенция, той уведомява незабавно молителя, като посочва възраженията си по молбата.

Член 5

Централният орган на замолената държава връчва или предприема необходимите действия, за да бъде връчен актът:

а) в съответствие с начините, предвидени от законодателството на замолената държава за връчване на актове, издадени в тази държава или предназначени за лица, намиращи се на нейна територия; или

б) в съответствие със специалния начин, поискан от молещата държава, ако той не противоречи на законите на замолената държава.

Освен в случая, предвиден в алинея 1, буква б), актът винаги може да бъде предаден на получателя, ако той се съгласи доброволно да го приеме.

Ако актът трябва да бъде връчен в съответствие с алинея 1, централният орган може да поиска той да бъде съставен или преведен на официалния език или на един от официалните езици на неговата страна.

Частта от молбата, която съдържа основните елементи на акта, съобразно образеца-формуляр, приложен към тази конвенция, се връчва на получателя.

Член 6

Централният орган на замолената държава или всеки друг орган, определен от него за тази цел, попълва удостоверение по образеца-формуляр, приложен към тази конвенция.

В удостоверението се отразява изпълнението на молбата. В него се посочват начинът, мястото и датата на изпълнение, както и лицето, на което актът е бил връчен. В случай че актът не е бил връчен, в удостоверението се посочват причините, попречили на изпълнението.

Ако удостоверението не е попълнено от централния или от съдебен орган, молителят може да поиска то да бъде заверено от един от тези органи.

Удостоверението се изпраща директно на молителя.

Член 7

Стандартният текст в образеца-формуляр, приложен към тази конвенция, трябва да бъде написан на френски или английски език. Той може да бъде написан и на официалния език или на един от официалните езици на държавата, в която актът е съставен.

Съответните бланки се попълват на езика на замолената държава или на френски или английски език.

Член 8

Всяка договаряща държава има право да връчва съдебни актове на лица, намиращи се в чужбина, без прилагане на принуда, пряко чрез своите дипломатически агенти или консулски длъжностни лица.

Всяка държава може да заяви, че се противопоставя на прилагането на този начин на връчване на нейна територия, освен ако съдебният акт трябва да бъде връчен на гражданин на държавата, в която той е бил издаден.

Член 9

Всяка договаряща държава има право да използва също така консулски път за изпращане на актове за връчване до определените органи на друга договаряща държава.

Ако извънредни обстоятелства налагат това, всяка договаряща държава има възможност да използва и дипломатически път за тази цел.

Член 10

Ако държавата, за която са предназначени актовете, не възрази срещу това, тази конвенция не е пречка за:

- а) възможността да се изпращат по пощата съдебни актове на лица, намиращи се в чужбина;
- б) възможността съдебни органи, съдебни длъжностни лица или други компетентни лица от държавата, в която съдебните актове са били изготвени, да връчват съдебни актове пряко чрез съдебните органи, съдебните длъжностни лица и други компетентни лица от държавата, където трябва да се извърши връчването;
- в) възможността всяко лице, което има интерес в дадено съдебно дело, да връчва съдебните актове пряко чрез съдебните органи, съдебните длъжностни лица или други компетентни лица от държавата, където трябва да се извърши връчването.

Член 11

Тази конвенция не е пречка две или повече договарящи държави да се споразумеят и възприемат за връчването на съдебни актове други начини за предаването им, различни от предвидените в предходните членове, и по-специално чрез преки връзки между съответните органи.

Член 12

Връчването на съдебни актове, идващи от договаряща държава, не поражда задължение за заплащане или възстановяване на такси или разноски за услугите, извършени от замолената държава.

Молителят е длъжен да заплати или възстанови разноските, възникнали от:

- а) изпълнение на задължението на извънсъдебен орган или друго лице, компетентно по законите на получаващата държава;
- б) използването на специален начин на връчване.

Член 13

Изпълнението на молба за връчване, отговаряща на разпоредбите на тази конвенция, не може да бъде отказано от замолената държава, освен ако тя прецени, че това изпълнение ще засегне нейния суверенитет или сигурност.

Изпълнението не може да бъде отказано на основание, че замолената държава претендира съгласно своето вътрешно законодателство за изключителна юрисдикция по дадено дело или че нейното вътрешно законодателство не допуска използването на правните способности, посочени в молбата.

В случай на отказ централният орган трябва незабавно да уведоми молителя, като посочи причините за отказа.

Член 14

Трудностите, които могат да възникнат във връзка с предаването на съдебни актове за връчване, се уреждат по дипломатически път.

Член 15

Когато призовка или друг равностоен акт е трябвало да бъде препратен в чужбина, за да бъде връчен съгласно разпоредбите на тази конвенция, и ответникът не се явява, съдебно решение не трябва да се постановява, докато не се установи, че:

- а) актът е бил връчен в съответствие с начините, предвидени от законодателството на замолената държава за връчване на актове, съставени в тази страна и предназначени за лица, намиращи се на нейна територия; или че

б) актът действително е предаден на ответника или в дома му по друг начин, предвиден в тази конвенция,

и че във всеки от тези случаи връчването или предаването е било извършено своевременно, за да може ответникът да организира защитата си.

Всяка договаряща държава има възможност да заяви, че нейните съдии, независимо от разпоредбите на алинея 1, могат да постановят решение, въпреки че не е получено удостоверение, потвърждаващо връчването или предаването, ако са налице следните условия:

а) актът е бил предаден по един от начините, предвидени в тази конвенция;

б) изминал е период от време, считан от съдията за достатъчен във всеки конкретен случай, но не по-малък от шест месеца от датата на изпращането на съдебния акт;

в) не е получено удостоверение, потвърждаващо връчването, въпреки че са положени всички необходими усилия за неговото получаване чрез компетентните органи на замолената държава.

Независимо от разпоредбите на този член съдията може при спешни случаи да разпорежи всякакви временни или обезпечителни мерки.

Член 16

Когато призовка или друг равностоеен акт е трябвало да бъде препратен в чужбина, за да бъде връчен съгласно разпоредбите на тази конвенция, и е било постановено решение срещу ответник, който не се е явил, съдията има право да освободи ответника от последиците от изтичане на срока за обжалване на решението, ако са спазени следните условия:

а) ответникът, без вина от негова страна, не се е запознал своевременно с акта, за да се защити, или с решението, за да може да го обжалва; и

б) аргументите, изложени от ответника по делото, изглеждат на пръв поглед основателни.

Молбата за освобождаване от последиците на изтеклия срок за обжалване се допуска за разглеждане само ако е подадена в рамките на един разумен срок, след като ответникът е узнал за решението.

Всяка договаряща държава има възможност да заяви, че молбата няма да бъде приета за разглеждане, ако е била подадена след изтичане на срока, който държавата определя в своята декларация, при условие че този срок е не по-малък от една година от постановяване на решението.

Този член не се прилага за решенията, отнасящи се до гражданското състояние или правоспособността и дееспособността на лицата.

ГЛАВА II — ИЗВЪНСЪДЕБНИ АКТОВЕ

Член 17

Извънсъдебни актове, издадени от органи и компетентни длъжностни лица на една договаряща държава, могат да бъдат изпратени за връчване в друга договаряща държава в съответствие с начините и при условията, предвидени в тази конвенция.

ГЛАВА III — ОБЩИ РАЗПОРЕДБИ

Член 18

Всяка договаряща държава може да посочи освен централния орган и други органи, като определи техните правомощия.

При всички случаи обаче молителят има право да изпрати молбата си пряко до централния орган.

Федералните държави имат право да определят няколко централни органа.

Член 19

Тази конвенция не засяга разпоредби от вътрешното законодателство на договаряща държава, разрешаващи използването на други начини, непредвидени в предходните членове, за предаване на нейна територия на актове за връчване, изпратени от чужбина.

Член 20

Тази конвенция не е пречка две или повече договарящи държави да се споразумеят за отмяна действието на:

- а) чл. 3, ал. 2 относно изискването за изпращане на два екземпляра от предаваните за връчване актове;
- б) чл. 5, ал. 3 и чл. 7 относно употребата на езиците;
- в) чл. 5, ал. 4;
- г) чл. 12, ал. 2.

Член 21

Всяка договаряща държава ще съобщи в Министерството на външните работи на Холандия при депозиране на документите за ратификация или за присъединяване или по-късно:

- а) органите, предвидени в чл. 2 и 18;
- б) компетентния орган за попълване на удостоверението по чл. 6;
- в) компетентния орган за получаване на актовете, изпратени по консулски път, съгласно чл. 9.

При необходимост и при същите условия тя ще уведоми за:

- а) възраженията си срещу използването на начините за изпращане на актове, предвидени в чл. 8 и 10;
- б) декларациите, предвидени в чл. 15, ал. 2 и чл. 16, ал. 3;
- в) всяка промяна в определените органи, възраженията и декларациите, посочени по-горе.

Член 22

Тази конвенция ще замести в отношенията между държавите, които са я ратифицирали, чл. 1 до 7 от конвенциите относно гражданския процес, подписани съответно на 17 юли 1905 г. и на 1 март 1954 г. в Хага, ако тези държави са страни по едната или и по двете конвенции.

Член 23

Тази конвенция не засяга прилагането на чл. 23 от Конвенцията относно гражданския процес, подписана в Хага на 17 юли 1905 г., и на чл. 24 от Конвенцията относно гражданския процес, подписана в Хага на 1 март 1954 г.

Тези членове ще намерят приложение само ако се използват начини за връзка между компетентните органи, идентични с тези, предвидени в цитираните конвенции.

Член 24

Допълнителните споразумения към конвенциите от 1905 г. и 1954 г., сключени от договарящите държави, също се прилагат към тази конвенция, освен ако страните не са се договорили друго.

Член 25

Без да се засягат разпоредбите на чл. 22 и 24, тази конвенция не отменя действието на конвенциите, по които договарящите държави са или ще бъдат страни и които съдържат разпоредби по материя, уредена в тази конвенция.

Член 26

Тази конвенция е открита за подписване от държавите, представени на Десетата сесия на Хагската конференция по международно частно право.

Тя подлежи на ратификация, като ратификационните документи се депозират в Министерството на външните работи на Холандия.

Член 27

Тази конвенция влиза в сила на шестдесетия ден след депозирането на третия ратификационен документ, предвиден в чл. 26, ал. 2.

Конвенцията влиза в сила за всяка подписала я държава, която впоследствие я ратифицира, на шестдесетия ден от депозирането на нейния ратификационен документ.

Член 28

Всяка държава, непредставена на Десетата сесия на Хагската конференция по международно частно право, може да се присъедини към тази конвенция след нейното влизане в сила съгласно чл. 27, ал. 1. Документите за присъединяване се депозират в Министерството на външните работи на Холандия.

Конвенцията влиза в сила за тази държава, ако няма възражение от страна на държава, ратифицирала конвенцията преди това депозиране, която трябва да уведоми за възражението си Министерството на външните работи на Холандия в срок шест месеца от датата, на която Министерството на външните работи я е уведомило за присъединяването.

При липса на възражение конвенцията влиза в сила за присъединилата се държава на първия ден от месеца, следващ изтичането на последния от сроковете, посочени в предходната алинея.

Член 29

Всяка държава може при подписването, ратификацията или присъединяването да заяви, че тази конвенция ще се прилага на цялата територия, която тя представлява в международните отношения, или върху една или няколко части от тази територия. Декларацията започва да действа от момента на влизане в сила на конвенцията за тази държава. Декларацията започва да действа от момента на влизане в сила на конвенцията за тази държава.

Всяко последващо разширение на териториалния обхват се съобщава на Министерството на външните работи на Холандия.

Конвенцията влиза в сила за териториите, посочени в разширението на обхвата, на шестдесетия ден след съобщението по предходната алинея.

Член 30

Тази конвенция ще бъде в сила за срок пет години от датата на нейното влизане в сила съгласно чл. 27, ал. 1, включително и за държавите, които са я ратифицирали или са се присъединили към нея по-късно.

Действието на конвенцията се продължава мълчаливо за нов петгодишен срок, освен ако не бъде денонсирана.

Уведомлението за денонсиране трябва да се депозира в Министерството на външните работи на Холандия най-късно шест месеца преди изтичането на съответния петгодишен срок.

Денонсирането може да се ограничи само до някои територии, на които се прилага конвенцията.

Денонсирането има действие само по отношение на държавата, изпратила нота за това. Конвенцията остава в сила за другите договарящи държави.

Член 31

Министерството на външните работи на Холандия уведомява с ноти държавите, посочени в чл. 26, както и държавите, присъединили се в съответствие с разпоредбите на чл. 28, за:

- а) подписване и ратификации, посочени в чл. 26;
- б) датата, от която тази конвенция влиза в сила съгласно разпоредбите на чл. 27, ал. 1;
- в) присъединяванията, посочени в чл. 28, и за датите, от които те започват да действат;
- г) разширенията на обхвата, посочени в чл. 29, и за датите, от които те влизат в сила;
- д) определените органи, възраженията и декларациите, посочени в чл. 21;
- е) денонсирането, посочено в чл. 30, ал. 3.

В уверение на което, долуподписаните, надлежно упълномощени, подписаха тази конвенция.

Съставена в Хага на 15 ноември 1965 г. на френски и английски език, като и двата текста имат еднаква сила, в един екземпляр, който ще бъде депозирен в архивите на Правителството на Холандия и по едно заверено копие от него ще бъде предадено по дипломатически път на всяка от държавите, представени на Десетата сесия на Хагската конференция по международно частно право.

ПРИЛОЖЕНИЕ II

Декларации на държавите членки, които следва да бъдат направени

Австрия прави следните декларации:

(...)

както и

Малта прави следните декларации:

Съгласно член 8 от конвенцията правителството на Малта заявява, че се противопоставя на връчване на документи на територията на Малта, извършвано директно чрез дипломатическите или консулските представителства на други договарящи държави, в съответствие с първа алинея от посочения член 8, на лица, които не са граждани на договарящата държава, извършваща това връчване.

Съгласно член 10 от конвенцията правителството на Малта заявява, че се противопоставя на ползването от други договарящи държави на някой от начините на предаване и връчване на документите, споменати в посочения член 10, на нейна територия.